

satisfacció constant y un complert ben estar. ¿Qui no ho hauria dit que aquell baylet no tenia dins seu pena ni gloria.

Altres n'hi havia de noys allí a estudi, pacífics, dócils y suaus, encare que animats ab el foch alegre de la juvenesa; eran els que avuy dia representan els homes de sa cara, els pacífics *paganos*; aquets, allavors ja eran vius pera supeditarse á ne la despótica voluntat dels tres que os he descrit, triptich representant d'el caciquisme de la infancia que s'imposaba tan irracional com el present, ja que manifestaban l'inclinació del seu caràcter vers á n'el que avuy prosegueixen; era el retrato que's anava revelant, era la sombra desdibuixada que anava prenent forma boy vestintse de ràtllas, eran com avuy son; pero ab tons mes suaus, mes débils.

* * *

Un dia qu'es reunirem tots tres volguent passar un rato ab distracció, acordarem jugar á oficis, y á l'últim de la colla li tocà l'actuar d'obrer.

—Un, dos, tres, demano per parlar, l'ofici de Barcelona ja está, digué; y possantse á maniobrar deixá parats als altres que badocament se l'aguaytaban com no sapiguent atinar ab lo que feya, y ell treballaba desesperadament ab mímica desinvolta ja com habituat á n'el ofici.

—¿Os doneu? preguntá despres de'l un, dos, tres corresponent.

—Jo si noy, si, ja'm dono.

—Jo també, no entench pas lo que fas.

—¿No ho sabeu, no? donchs feya moneja falsa.

—¿Que be que ho pelas noy! Bueno donchs, are hem toca á mi, digué'l de la ventreta de gallina, del cervell apocat y las males miradas, boy posantse á treballar.

Al cap de bona estona de silenci per part dels que's miraban á ne'l noy llamener, esclamaren:

—Jo'm dono.

—Jo també.

—¿Si? donchs tiraba veneno á dintre d'un licor pera que fos mes dols...

—¿Y quant has fet com si corressis y agafessis el tren? ¿qué feyas allavors?

—Oh, allavors representaba que me'n anava á Barcelona á comprar els périls quimichs que havian d'analizar vísceras d'uns morts per el licor que fabricaba.

—Bueno; are pleguém, que tu preguntas massa y un altre vegada no podria tornarhi si jo t'ho digués tot.

—¿Juguem á un altre cosa?

—A lladres y matiners.

—¿Está dit!

—¿Jo vull se lladre! digué tot d'una el de las bolas de paper mastegat, el de la rabia, el tossut.

—¿Y jo també! digué el representant de la resignació.

—¿Jo també, jo també! aquell tarit-tarot va exclamar al moment.

Tots tres volian ser lladres y es queda-

ren sense ni un matiner. Contan aquellas bocas contemporanias que fins are no comensan á tenirne de matiners. ...

Infrascrito.

OFRENA

Als senyors cacichs barruts
vull donarlos molt barato
á tres escriptors llanguits
y á un pinxo gravat y xato,
sis borratxos de molt vi,
papellonas per te'l catxo,
dos lladres, un assesi
y fins un altre borratxo.
No'ls ofereixo del tot
aquell mestre de la Roca
perque ara l'han fet burot
y el beneytá ja no hi toca;
tot aixó jo he imposat
qu'els pot servir y els demano
que ho prenguin de molt bon grat
per el Pueblo Sevillano.

Son dolsa.

A un Badó que NO BADA

== SONET ==

Escolta, adorador d'aquell Sant Roch
ple de llagas, misteris y embolichs
que á n'els pobres pelats fa tornar rics,
escolta ¡oh! tu que miras com un boch;
soch mes patán que un llús, mes ruch que un joch
y com que tu y jo, noy, ja som amichs
encare que tu siguis dels cacichs
y jo os combati sempre á sanch y foch;
voldria preguntarte, total res,
poca cosa no més, però m'empipa;
ré de consums, ni fondas, ni cafés,
vull dirtho y se'm remou tota la tripa....
Voldria que'm diguessis la manera
de robar.... per exemple: una cartera

Xicoira.

Picadas

S'ens asegura que un cert cafeter, home molt entés en bruticias electorals té á son servici la colla Castellet y comparsas á la arribada dels trens y en quan baja algun d'aquells de la pudó ab mala cara, mentres en Castellet l'entreté, los comparsas corren á avisar al cafeter que hi ha moros á la costa y com per encant lo tapet vert que cubria certa taula se converteix en estoballas celebranse un semi-banquet de manera qu'al arribar dos policías forasters allí no se fa res no mes que menjar y no senten ab los sorolls dels plats la veu den pobre Badó que jemega de las estiradas de orellas que estaban dantli.

Un reporter de aquet periodich á conse-

cuencia d'una indigestio de syntaxis y ortografia que l'hi produhí la lectura de certas fullas escampadas aquesta semana que duyan per lema «Al pueblo» agafá una forta malaltia y temem per la seva mort.

Senyor Venturini vosté com á lletrat no podria darloshi un cop de ma per una altra segona, ó es que prevenen feyna per lo metje poeta.

Com que se casa la filla
tenia que darli un dot.
y va adoptá aquell sistema
dos per mí, cap per Sant Roch.

Un fulano que no es sastre, ni camiser, diu que vol pendrer la mida á n'el clatell d'en Badó.... Qui deu ser? Res, un que l'hi anirà al darrera el diumenge vinent.

Tenim noticia que el diumenje, dia de las eleccions, uns quants companys nostres volen jugar á amagá esquenas. Ab aixó. ¡Ojo ab las porcuras!

Voleu saber qui som el de EL MOSQUIT *inmundo* vosaltres Sevillans? Donchs au, prepara la máquina Soquer que aixís que acabin de fernos la *parisién* pujarem á n'el colomar de casa teva pera que'ens *mapis la fesomia*; però avans, fes marxá á jeurer á n'aquell gos mestre burot que tens, porque si el veyam quedariam ab arrugas arrant de nás com sentint mala olor.

Per cosa grossa no hi ha com la Torre Eiffel, deya en Quelitus despres de tornar de París, y en Sinia pensaba, per cosa grossa no hi ha com aquell compte de 500 pessetas de cafés en aquellas eleccions.

Contan que ans de l'unió
dels cacichs omnipotents
se gastaban instruments
pera marcar lo sabó.

Y com que qui talent calsa
totas se las sab pensá
un nou motllo s'inventá
á istil de moneda falsa.

Apa Bou, fes el paquet; aprofitat que ja s'et acaba; fes acopi de tocinets que passadas las eleccions costarán rals los consums; y tú Coixet comensa arreglá los nous presupostos que'l savó anirà de puja; igual te dihem Queló, tú que sabs que's molt mes cómodo passá ví per alcohol, y tú Antonet, que l'arrós no se t'encasti per la barba.

De drapaire á saboné
de saboné á falsari
de falsari á diputat
de diputat á presiri
es tot cuant pot arribar.

Imp. de E. Garrell.—Granollers.